

[Freddy Madsen.]

men vi har også forklaret igen og igen, hvorfor vi ikke ønsker dem sammenblandet med det forslag, vi har fremsat nu. Vi forstår så udmærket, at SF gerne vil være med på vognen, og at de derfor sprang på i sidste øjeblik, og de er meget velkomne til at køre med, men jeg skal anbefale, at man i første række indstiller sig på at løse det problem, som vort forslag tager sigte på.

Jeg vil godt sige noget om den debat, der har været her; jeg har allerede sagt som noget generelt om en række indlæg, at jeg synes, de er overordentlig afslørende for de pågældende partier, og at jeg er sikker på, befolkningen også vil tage det med i sine overvejelser. Men om nogle af de enkelte ting, som er sagt, vil jeg gerne sige bl.a., at det er jo et fantastisk hykleri, når nu hr. Simonsen står her og taler hjertevarmt om de gamle, om de invalide, om de syge osv., når vi tænker på, at i går, hvor vi behandlede en overordentlig beskedent forbedring for de arbejdsløse, forslaget om at flytte reguleringstidspunktet for arbejdsløshedsdagpenge 2 måneder, blev det vedtaget i denne sal med alle stemmer imod de konservative. Sådan kunne der vistnok nævnes en lang række eksempler.

I øvrigt vil jeg sige også til de andre, der har talt om disse opgaver, at jeg ved, at sådan som forholdene var tidligere, hjalp fagbevægelsen virkelig de gamle, de syge kolleger med at finde et passende arbejde, og de var faktisk langt bedre i stand til at finde en plads til en mand, fordi de, som jeg sagde før, kendte forholdene på virksomhederne og kendte de muligheder, den pågældende kollega havde.

Til hr. Bay vil jeg gerne sige, at vi naturligvis er tilfreds med, at fremskridtspartiet vil stemme for vores forslag, men vi er i øvrigt aldeles uenige i, at der her skal være tale om et generelt angreb på folk ansat i offentlig administration. Vi tager disse sager ganske konkret, og hvor vi finder, at der er overflødig administration, vil vi være med, men de generelle angreb og omtalen af gulvtæpper og alt det i denne forbindelse synes jeg faktisk ikke er rigtig relevante. Nu må jeg tilstå, at i min fagforening har vi faktisk også tæpper på gulvet og malerier på væggene; mon ikke vi skulle holde den side af sagen ude?

Må jeg så endelig sige til hr. Erling Dinesen — for det synes jeg i og for sig er det vigtigste i denne sag — at jeg tror, hr. Erling Dinesen og hans parti meget nøje skulle overveje endnu en gang, at hvis de stemmer for vores forslag, er der flertal i denne sal for, at anvisningen og kontrollen føres tilbage til fagbevægelsen.

Nu sagde hr. Erling Dinesen i begyndelsen af sit indlæg, at dengang arbejdsformidlingen blev indført, skete det med tilslutning fra fagbevægelsen. Det er rigtigt, at Akassernes samvirke dengang gik ind for det. Jeg tror, som jeg sagde tidligere, at der er mange af disse udmærkede mennesker, der har fortrudt deres handling dengang. Men i dag, hr. Erling Dinesen, kan det ikke være ubekendt, at selv meget betydelige organisationer har en anden holdning, og at det vistnok kun er i LOs top, i fagbevægelsen, man stadig væk som sædvanlig er lidt træg i optrækket.

Som svar på det spørgsmål, der er rejst, at nu ville fagbevægelsen komme og kræve administrationsudgifter osv., skal jeg tillade mig både af hensyn til hr. Erling Dinesen og af hensyn til det andet at citere, hvad Centralorganisationen af Metalarbejdere i Danmark har sagt for nylig til folketingets partier:

„Centrallædelsen erkender betydningen af, at der gennemføres den størst mulige sparsommelighed i statens udgifter. Denne sparsommelighed bør aldrig ramme de befolkningsgrupper, som har et retfærdigt krav på den samfundsmæssige solidaritet. Centrallædelsen ønsker at bidrage til ønskerne om offentlig sparsommelighed ved på sine medlemsforbunds vegne at tilbyde genovertagelse af den offentlige arbejdsformidling, som i øjeblikket belaster samfundskonomen med et hundredetals millionbeløb. Det er vor opfattelse, at vi ved at tilbageføre den offentlige arbejdsformidling til de statsanerkendte arbejdsløsheds-kasser under arbejdsdirektoratets kontrol både vil kunne spare staten for en særdeles betragtelig omkostning og vil kunne gennemføre en arbejdsanvisning, som arbejdsløsheds-kassernes medlemmer vil kunne føle sig mere tilfredse med end med den nuværende bureaukratiske anvisning.“

Vi deler helt den opfattelse, som centralorganisationen på 180.000 medlemmers